

Små-Dikter

af

E. Östbom.

Wä eget förlag.

Nikolaifskad.
Wasa Tryckeribolags tryckeri.
1885.

K. V. Tegon gress.
IV 6 /
Kopul

Förord.

Dessa små-dikter uppträda ej med några anspråk, ty de äro endast „vilda blommor“ uppsamlade ur minnet ifrån en förgången tid. Afsigten var ej heller att i tryck utgifva dem, men på anmodan af vänner och anförvandter har jag fått löf att gifva vilka. Såsom till ett minne eller en nyårsgåfva och för att fördrifva någon lång vinterqväll må de då tillegnas dem och hoppas jag att den benägne läsaren öfverser dess fel och brister.

Kunna de åstadkomma ett gladt leende på någon af lifets sorger förmörkad panna, ha de mer än uppfyllt sitt ändamål.

Eren.

Innehåll.

	Sto.
Inlen	1.
Ellas Lönnrotin minnstokk	4.
Till min brud	7.
Böfven	9.
På en wäns bröllofsdag	12.
Till fru Appelkom	14.
Talwi	17.
Studenternas färd till Upsala	19.
Till apotekaren Karlsson	22.
Darwål till D:sors	25.
Egömtchelle	27.
Öfö en kamrats graf	29.
Kemistens morgonbetraktelse	31.
Saarlo Cronstedtin minnstokk	34.
Några blad ur min lefnadsbok	37.
Sång till Soffertlandet	42.

Bulen.

Ren julehögtiden inne är,
Den länge väntade kära,
Som frid och fröjd i sig innebär
Och menskohjertat gläder här.
Dig skapare tack och ära.

Fäst vintern ute vid dörren här
Den stränga, bittra och kalla.
Du wandringsman dock ej klaga får,
Om och i midwinternatt du går.
Och tåta snöflingor falla.

Tänk blott denna stund på den flydda tid,
Mins barndomens gyllene lunder,
Då du uti lända, ro och frid
Än ej berörd utaf lifwets strid
Äpplesde de sällaste lunder.

Drag dig till minnes nån juleqväll,
I barnabemmet det lufwa,
Hur du war nöjder, hur du war lall,
Alar lyske skjernan på himlapell,
Dass hwitklädd war ängens lufwa.

Hur faderslammen dig öppen war,
Dess armar dig trosast omllöto,
Och modersblikken så mild och klar,
Dig följde sedan i all' din' dar,
Måhända och tårar utgiöto.

Nu står du wid lifwets middagsbörd,
Snart kaulke är altonen inne,
Dock njut ännu af din julefröjd,
War än engång utaf hjertat nöjd
Wid barndomens — skönaste minne.

Du pröfwat mycket i lifwets dar,
Dess öden och skiften rika,
Måhända dock du i hjertat har
En känsla än ifrån sordom quar,
För hwilken sluggorna wika.

Sjung därför glad uti juletid,
Sif ej rum åt sorger och smärta,
Låt skäde bo hos dig barnastrid,
Då har du glädje i all din tid; —
Då har du fröjd i ditt hjerta.

Elias Lönnrotin muistoksi,

lausuttu hautauspäim. Keuruulla.

Taas suru suuri Suomenmaassa on,
Maikene Väinön kannel hetkeks aikaa,
Elias Lönnrot pääsynyt on jo lepoon,
Nyt murheen kellot nli maamme kaikaa.

Mies oli hän syntynyt mökissä' matalassa,
Lähellä Suomen lahdten rantoja,
Maan nimi tuttu oli kaikissa' maissa,
Ja tekoinsa elää myös lakkaamatta.

Nuorena kulki ympär meidän maata,
Ja Kalevalan runot kokoili,
Kans monta muuta tekee rauhaifata
Tää jalo wanhus meille toimitti.

Jo poissa on tää suuri suomalainen,
On rauhalliseen uneen upunut.
Maan muistoans ei koskaan unhoittane
Tää kansa, jota on rakastanut.

On suomen kieli nousut korkealle.
Jo uusi päivä onpi koittanut.
Siis kiitos urhoill', kiitos Lönnrotille,
Kuin hynnjumaastansa on muistanut.

Ei waatinut hän koskaan mitään meistä
Täällä työnsä palkkaks elon tartereell',
Maan nöyrän' kulki tiedon, taidon teillä,
Kans tnytyväinen oli toimessaan.

Maan Suomen kansa sua kaipaa aina,
Sen jakamaton rakkaus on sun.
Se ikuisesti sydämeensä painaa
Elias Lönnrotin nyt haiwatun.

Nyt hautas ääress' suomalaiset seisoo,
Sinne lasketahan kukkaseppeleit,
Maan kannel kirkas sinne myöskin putoo
Se paras palkka waiwoistaksi on.

Soi Väinön kannell lakkaamatta miele,
Soi suomen miesten sydämmisäkin,
Sit' wilpöinnä käywät elon teillä,
Muistawat ain Elias Lönnrofin.

Till min brud.

Saknade wän, du min älskling derborta,
Alltid jag minns dig i drömmarnas werld.
Winterqwällarna blifwa wisst korta,
När jag får dig på min ensliga färd.

Barndomens kärlek och ungdomens blomma
Följe dig ständigt på wandringens stig;
Och sällan forger och motgångar komma,
Finner jag glädjen och friden hos dig.

Swastlands sjöar, natursköna ställen
Se ju wär kärlek i winterqwäll.
När sen kommer wären till sin ska ställen,
Dor du ren hos mig så glad och så säll.

I herran nejder min älskling än gungar.
Sulam jag wäntar på öde strand.
O! när så wi tillsammans sjunga
Om barndomsdrömmen, om fosterland.

När bröllopskaran engång sig samlar,
Och sången klingar, af hjertat ren,
Då få wi alltid hwarandra samna,
Och aldrig skola wi skiljas sen.

Vildests farväl, du min egen flicka,
Sjung och war glad som fogeln på quist.
Med lilla swalan en hälsning mig skicka,
Sen åter jag kommer till dig helt wilst.

Hösten.

Ren dagen flytt, ren nattens stjernor alla
På himlavalvet stå i herrlig pråkt,
Och öfwer jorden låta dimmor falla,
En hösten kommit hit till nordlig trakt.

Dot i min boning klara lampan brinner,
Mitt hem är fridsfullt och min hudda varm.
Sj bättre lott på jorden någon finner,
En mången går här fridlös, sjuk och arm.

Min kropp är stark, mitt blod oroligt strömmar
I pulsen: än är ungdomsfälla dag.
De flydda minnen, alla fordnade drömmar
Mitt sinne fylla med sitt välbehag.

Nu är det höst och nätterna bli kalla,
Ej vårens blomma fröjder ögat mer.
Och sommarns foglar redan flyktat alla
Sitt söders land från herran hemmet här.

Men i mitt hjerta ännu vårdag bränner,
Ännu forslår jag skogens milda sus.
Och bäckens sorl och alla barndomsvänner
Jag än ej glömt, ej forsens wilda brus.

I Suomilandet är min hembygd worden,
Och Finlands sura wid min tröstel står.
Af tusen sjöar, kända widt kring norden,
En liten vik min lilla bydda när.

I ödemarken har mitt lif forklutit,
Ja vår och sommar, höst så vinter och
Men hvarje årstid har jag trefnad njutit,
En Gud mig skänkt rätt många fröjder dock.

Derför jag ej om höstegwällen klagat,
Att ruskigt, mörkt och kulet ute är.
En sorg och glädje wexla alla dagar,
Sitt årstiden, likt menskolifwet här.

Derför jag endast stunger glad min wisa,
Swar morgon när till arbetet jag går.
Jag kan ej nog den högstes godhet prisa,
Allt hwars-wilja lifwets bana står.

Men äfwen hösten måste gifwa wika,
När våren kommer med sin fröjd engång.
Sitt fogeln lilla, will jag då tillika
Min glädje uttra i en herrlig sång.

På en wäns bröllopsdag.

På lifwets wäg här tungt att ensam wandra är,
Då man ännu ei sunnit wännen som en håller här.
Dock denna wän du sunnit, broder, ifrån Auras strand,
Du sällskap nu här fått på wandringen i fosterland.

Här är wisst swårt, här mycket mörker bor,
Din lefnadsuppgift dock är herrlig, stor.
Med wännen wid din hand du trotsar stormen nog,
En skatt du nu här fått ifrån wär nordanskog.

En trogen wän den bästa rikedom är,
Ej ledsamt då man nänsin sinner här.
Allt blir förändradt, fridsfull lifwets dag,
Ej sorg som glädje delad eger sitt behag.

Från annan trakt du hit din kosa snurt,
Här sann ditt hjerta nånting kärt och durt.
Du lemnade det här för några år
Och nu tillbaks ett annat hjerta får.

Med detta hjerta far du från oss ren,
En tärna mindre orten eger sen,
Men minnet utaf henne glöms ej här,
Om också herran kofatt der hon är.

I lifwets stund, i ljuswa framtids dar
Hon eger än sitt barndomsminne qwar.
Derför måhända unnas oss härnäst,
Att se sen „doktorinnan“ här som gäst.

En lycklig färd till nra hemmet där,
Det önska eder alla wänner här.
Må Gud den gode gifwa er allt godt,
Det är min enkla bröllopsönskan blott.

Till Fru Apelbom.

(Af danskoctelever.)

Den tid är korta nu, då mörka vinterqvällen
Församlat oss så många gång hos dig;
Men drifvan smälter ifrån sinna ställen,
Snart blombeströs igen vår ungdomslig.

När stormen tiöt och piskade mot rutan
Så många ruslig kulen winterdag,
Swad glädje hade wi wäl dig förutan,
Sos dig war trefligt uti wänners lag.

Wi längtade så många, många timma
Att alltid i din närhet wara så.
En der förswann ju alla sorgers dimma,
Om blott i polkor, wasser man sig gå.

Ditt glada sällskap sägo wi så gerna,
Du war, du är och blir oss alltid kär.
Wi minnas dig lik sällets lilla stjerna,
Som luss den korta tiden för oss här.

Saf tack för allt, för sätt och goda seder,
Dem du oss lärt med stadigt tålmod.
O! må du alltid ha utaf oss heder;
Tack än en gång för det du warit god.

Nu är det wår, man hörer soflar sjunga
I trädens topp på sinna wakens strand.
Sen får man åter uppå böfjan gunga,
Ack huru skönt är icke detta land.

Hur rit och herrlig klingar icke sången
Om sommaren, så ock wid höstens stund,
Och dansen sen om wintern i salongen,
Och ungdomen med leendet på mund.

Du kommit hit alltifrån Sweas rike,
Du byggt ditt bo här i vårt kalla hem.
Dock wänskap, kärlek sinns här utan like
Och bispra nordan kan ej härja dem.

Dig Finlands barn på denna altonskunden,
Gillegnat dessa ord till minne blott.
De minnas dig om sommaren i sunden,
De tacka dig ännu för allting godt.

Talvi.

Kesä kaunokainen,
On jo paennut.
Sinnun laukawaisen
Ääni rauennut.

Muistelen mä vielä
Suven sulouutt'
Niittuin nurmein tiellä
Ilon ihouutt'.

Kuinka järven rantaan,
Laska ollessain,
Sirjoittelin santaan
Suwikseni wain.

Nyt jo hangen alla
Kukka lepäjä.
Sylmä, kova, halla,
Därwet jäädyttää.

Pääskynenkin pieni
Vois on rientänyt.
Minne hän mun tieni
Tät' en tiedä nyt.

Kuka ties jos kerran
Kefän tultua
Sepään rauhas' Herran
Selmas' syyntinmaan.

Studenternas färd till Upsala

den 30 maj 1876.

Det grntt en dag då nordens brödraskara
Församlat sig wid finska wilkens strand.
Swarthän nu län, hwart wiljen I wäl fara,
Swarföre lemnen i ert kära land?

Wi längta bort ja snart till Sveriges trakter,
Bort till vårt gamla goda brödraland.
Det är naturens underbara makter,
Som åter längta will ett wänslapsband.

Derföre lemna wi nu Finlands hollar,
Som såg wår oskuldsfulla första dag.
Du uti wårens ljusa milda qwällar
Wi ämna skåda Upsalas behag.

Den lilla floden der wid Fris watten,
Der mötas wi af idel wänner blott,
Der så wi snart i lusa sommarnatten
Fröjdas och sjunga samt allt annat godt.

Wilst är hon wacker här den süsska tärnan,
Med ögon blå och med kind i glöd
Mer tusande än uppå fäket skernan,
Dock Stockholms nympfen är så rosenröd.

Ja der wid Mälarns mångbesjungna bölja,
Der så wi swalka ofs en liten sund,
Och med Champagne våra strupar kölja;
O! dit wi längta ren med torkad mund.

Ja der i Carl den 13:des alleer
Wi wandra sen förtroligt arm i arm,
Och drömma blott om forntida fker,
Om wänskap, kärlek och en bädd så warm.

Men bröder J, som blifwit här på stranden,
O! sorglig, sorglig är wilst eder lott,
Som der i de sälla swenska landen
Med ofs ej smaka så så mycket godt.

Farwål! farwål, I raske süsske goslar,
Wi resa nu till rena drufwans land,
Der idel win, citroner man blott frossar
Och nu farwål du dyra süsska strand.

Till Apotekaren Karlsön.

(Å examensdag.)

Ditt mål är nått, du sträfwat och arbetat,
Kemins werld har klarnat upp för dig.
Alli naturens magasin du letat,
Och barndoms drömmen har fullkomnat sig.

När förr du wandrade i Mörskoms dalar,
Plockande blommor i din barndomstid.
Samt lysnade till Suomis näktergalor,
Då war det än i lilla hjertat frid.

Dig ödet kastade sen ut i Finkands trakter,
Och mången ros du såg der på din stig.
Men war det sen måhända högre makter,
Som bort till Newans stränder ledde dig?

Der såg du werldskadslifwets tunga börda,
Der såg du främlingen från Ganges strand.
Du såg der döden sina offer skörda,
Swarför du åter kom till hemmets land.

Här är wilst fattigt, här dock finnas wänner,
Här i de tusen sjöars kalla bistra land.
Här kanste engång du nån lärna känner,
Som räcker dig sin lilla nåtta hand.

En här finns kärlek, här finns lif och värma,
Des nordens stuttonära wäna mö.
I detta landet kan man riktigt swärma,
I sommarqwäll, wid winterns hwita snö.

Det land oss födt, den jord som wi beträda
Dön är oss här allt ifrån waggans tid.
Här alla soutrar nya blommor kläda
Den sig wi wandra uti ro och frid.

Men törnen äfwen på wår bana finnas,
Och ofta äfwen dessa plockat du.
Med glädje kan du nu dock denna stunden minnas,
Hur det war fordomdags och huru det är nu.

Sätt bort all sorg, war glad på denna dagen,
Ten dag som dock ju är din högtidsdag.
Tänk uppå blommorna i hembygds hagen,
Och uppå blåa blickar hwarje dag.

Du sett ju huru koboltperlan strålar,
Du sett hur frontian flamman brinner skönt.
Så och för dig jag äsven Finland målar,
O! må för allting godt du blifwa lönt.

Och nu till slut farväl, som till ett minne
Du desä rader sätt af en som önskar dig allt godt.
Låt friden städe bo uti ditt sinne,
Så modigt framåt alltid som du hittils gått.

Farväl till S:sors.

Jag lemnat dig du nejd der herran borta
Då sinna wikens strand för denna gång.
Min ungdomstunder woro der så korta,
Och tiden den flög bort med bara sång.

När S:sors flickan med sitt milda öga
Smot en såg ehwart man wände sig.
Då måste tanken ila till det höga,
Då lärnan log så mild och innerlig.

Och forgetimman den war genast borta,
När winterqwällen man på espis gick,
Och sommarastnarna de woro korta,
Om blott man såg en wacker snärtas blick.

Gick man nu sen till Kassaniemis dalar,
Der möttes ögat och af idel nytt,
Hur såla wänner der om kärlek tala,
Och wänstapskysfar med hwarandra bjtt.

Altrikasborg och Alpens granna bydda,
Sven häskar icke dit i sommarns dag,
När alla träden äro lösbeprydda,
Och lilla sofeln stunger der så glad.

När hösten kommer och när regnet flaskar,
Svart går man då att tiden nöta bort?
Man till teatern eller maskis traskar,
En annars blir det ju förbannadt torrt.

Är man student och råkat att så sorgem
Af någon flicka den man hållit kär,
Ett Freden går man, tar en knäpp i sorgen,
På Alla och ibland man sitta plär.

Dig Helsingfors jag därför ej kan glömma,
En Suomilands hjerter du dock är.
Allt ditt ståt du mycket godt lär gömma,
Som framtiden en gång i dagen bär.

Tjömiebelle.

Sä Suomen mies tääl pohjoisessa maassa,
Tääl tubansien wettein kotomaass
Auin kynnät, kylwät yllöas rauhasa.
Sulle tabdon pieneu laulun antaa taas.

Sä suurell mielit kewätaamufella,
Jos latos tyhjät piti olemaan.
Maan nyt jo laidal sukshikafella,
Kiitosta luojalle ruwet laulamaan.

Me pienet linnut laiwahankein alla
Se laulewat iloaänillä.
Ainos kukkasetkin kedoll laiwalla
Meit muistuttawat Herran hywyyttä.

Sun köyhä kotosi on huusten juurell,
Mits kaswoit lapsuutes päiwinä,
Siellä laidal nytkin kiitoksella suurell
Sun jumalatast läbestyä.

Si pimeys sun maatas enää peitä,
On melsän korvesakin walkeus,
Sinnekin ehti walon kipeneitä,
Sielläkin kasvaa taito, wiisaus.

Opeta lapses kunniall kulkemahan.
Sääl mailman mureskyisellä merellä.
Ja aina työsään Herraan turwamahan,
Kuin heikkoudesta on lähellä.

Koroita ilmas pojes maallisista
Ja tutki ijäisyyden majoja.
Sun läntyn erot' kaikist rakkahista
Ja tänne jättää kaikki lawara.

Sill matkall' oomme loiseen kotomaahan.
On elämäsi niinkuin kukkien.
Jos on sull waiwaa, niin se loppuu pian;
On unennäkö täällä elämämm'.

Mid en kamrats graf.

Du är borta från oss. Du är borta vår vän.
Du har wandrat från sorgliga werlden.

Swart flydde din själ. Wi så se dig wäl än
Då wi farit den sista färden.

Ditt lif war så kort. Du bortgick så fort
Från jordlifwets törniga sigar.

Swens är grafwen på Lowisa kyrkogård,
Der blomman ej grönskar på mulden?

I Majsolens dag, i wärwindens sus,
Den grafwen bereddes åt dig.

När naturen fick lif, när blomman sprack ut,
Då wisnade du och dog.

Du säg ej mera sommars dag,
Du hörde ej mer foglars röst.
I den stilla graf din boning du sök,
Der har du glädje och tröst.

Vi förja dig. Men wi glädjas också,
Att du slappit så snart ifrån striden.
Ofs lär ännu mången kamp förestå,
Förrän vår timma är liden.

Sof fött vår vän i din stilla graf,
Och dröm der ljufliga drömmar.
Engång, om hoppet ofs ej bedrar,
Vi komma, wi komma till dig.

Från Sawolax jord, wid Saimens strand,
Dig egnats dessa minnesord.
En vänner hade du der också,
Långt uppe i höga nord.

Kemistens morgonbetraktelse.

(Monolog.)

D! morgonstund, du ljufwa och du glada,
Du sol som väckt mig ur min söna dröm.
Nu får jag lof att blanda till pomada,
För lifen lärnas huswud, warm och öm.

O! ungdomsdag af idel piller, plåster,
Ja! sådant får jag göra all min tid.
Det bättre warit att ha gått i kloster,
En då man lefwa fått i ro och frid.

Nu wandrar man bland diwelssträck och droppar,
Och läfja måst man äfwen dessa ting.
En ungmöns hjerta utaf glädje hoppar,
När hon af lilla wännen fått en ring.

När S:fers lejonet på epis wandrar,
En liten snulwa han sig snart bestått.
Han medicin då ingalunda klandrar,
En blandningarna göra honom godt.

Men sticka lilla! Du din swaswelblomma,
Sur håller icke jag dig hjertligt kär!
Jag wille dig och icke Cardemumma
Blott smaka så, o! du mitt kafi är.

Här! platina, samt guld och silwer koppar,
Och burkar och med jungfruskinn uti.
Men allt det der ej till min sällhet stoppar,
Nej hulda! Riga balsam stätt mig bi.

Ja kom min söta wän, min wismuth sticka,
Jag saknar dig som lilla supen min.
Med koboltperlaus färg en blid mig sticka,
Sit uti wätswaska hammarn in.

Aj! swaswelshran nu mig åter brände,
Jag lapis lösning uppå näsan sid.
I helswetet ej nämni wärre hände,
En nu är jag i ett bedröfligt stick.

O! ungdomstid! nu är det rätt förbannadt,
Att lita så så mycken gräslighet.
Men *haustus cordialis* det är annat,
Än alla stickors tro i ewighet.

Kaarlo Cronstedtin muistoksi
Seuruulla.

Nyt linnut laulaa, kedon kukkaisetkin
On puoletut juhlapukuhun,
Ja koko luonto suurest iloitseekin,
Sill' kesä kaunis saapunut jo on.

On vuosi sitten, — armas aurinko loisti,
Ja kaikki oli kauniimmallahan;
Maan silloin niks kukka meiltä poistui, —
Si Kaarlo Cronstedt enää olekkaan.

Hän kaukaisesta etelästä maasta
Nyt tuli tänne meitä katsomaan;
Maan sukkiata: täällä olikin hanta
Tällä jaloll' nuorukaisell' tarjona.

Hän suostui kieleem', myöskin oloihimme,
Hän rakasti näit' pohjan perä,
Hän mieli-hyväll' kuuli soittoa kantelemme
Sik' matkannut pois meistä eritä.

Nyt häntä kaipaamm'; vielä haluistimme
Me herran ystäväitäm' kohdata.
Maan pois on mennyt, waeltanut sinne,
Miss' lepo, rauha wast' on tarjona.

Siis lepää rauhass' ystäväimme armas,
Kucksi alla ruusuin kukkaisten!
Me muistelem' sua matkallamme aina;
Kans' toiwom' täältä pian pääsevän.

Nyt Kangasjärwen rannall' kokoonnuimme,
Tällä paikall' jossa waiwuit unihin,
Ja ystäwydest' sulle walmistimme
Tään pienen muistopatsaan kaunihin.

Kattele puoleen tänne kuolon maahan,
Sikkä tyndyt meidän pieneen toimemme.
Maan nimes' Seuruull' aina lausutahan,
Se wiel' on lasten lasten huullilla.

Se kånwät tänne kesaiktailla. —
Sä kånhäkt lapselt pyhäkeit kynnoleet.
Se haufas kannistawat kukkaiilla,
Aans lahjoistas myös aina iloitse.

Några blad ur min lefnadsbok.

Min wagga stod wid Aumo elfvens stränder,
Der såg jag första gången dagens ljus.
Der jag i modersfamn glad mig kände
Blickande upp mot fästets fjernehus.

Wid Demar hjärden, nära Åbo staden
Dag lefde sen min första barndomstid.
Der bodde jag och war så hjertligt gläder,
I systerlingen som omhvarfde mig.

Sen 10-årig fattes jag i Molan,
Till Auras lärosalar jag då kom.
Men brödet fattades i fadersstugan
Och därför fick jag lof att wända om.

Till Bottenhafwets strand jag sedan kände;
Dag kom till Raumo lilla wackra stad.
Wid mortelstöten jag helt nöjd mig kände
Och war aptekselev så ung och glad.

I fem års tid jag wislades på orten
Och hade trefligt hwarje-enda dag.
Till slut jag blandade så wäl om korten,
Att mig bekrädes studiosi grad.

Nu war jag pillertrillare då worden,
Och målet för mitt korta lif war nått.
Jag war ej liten herre uppå jorden
Och allt omkring war bara idel godt.

Ett barn jag war på adertonde året,
Då denna lyckodag för mig gick upp.
Tre alnar höll jag ifrån tån till häret
Samt mötte framtiden med mycket hopp.

Till Nylands län wid finna wikens stränder
Sen styrde jag min wäg med glädligt mod
Och tänkte att hwad besål som der mig händer,
Så hjälper mig nog kraft och wilja god.

Lowisa hette staden der jag wandrat
En liten tid utaf min sändriks dag.
Med piller, pulwer, plåster jag der handlat
Samt gjort så mången skakling frisk och glad.

Men wandringsman man är i denna werlden
Och såsom sådan jag mig räknat här;
Jag längtade nu åter ut på färden
Och till Karekens nejder mig begaf.

Men Anjala! dig kan jag icke glömma,
Du wackra nejd i Nylands wäna trakt.
Jag måste ständigt i mitt minne gömma
Din skönhet, storhet och din gyllne prakt.

Men Imatra, du är dock wida förre,
At dig jag egnar nu min hällningsgård.
Du är och praktfull likasom den förre,
Fast du har kring dig en otacksam werld.

Jag wandrade wid sällens wackra stränder
En stilla sommarnatt i enlig stund.
Jag glömde derwid dock ej wänner, stränder,
Men wände om sen till min barndomslund.

Till Aura wägen klade jag sedan
Föräldrars armar togo mot mig än.
De woro gamla, jag en zugling redan
Och qwar sauns mer ej någon barndomswän.

Då blef mitt hjerta sorgset och jag tänkte,
Hur wexlingsrikt är icke lifwet här.
När aftonsolen åter ned sig sänkte,
Jag wille icke längre wara der.

Till Sawolax jag styrde nu min kosa
Till mångbesungna landet uti nord.
Der sanns det astnar, wackra, skernekusa
Och höjder, dalar uti högtidskrud.

Huru Saima wägen der i wälljud klingar,
Hur göken ropar sitt kukulala,
Der hwartje inffo ofs en helsning bringar,
Om allt hwad herrligt skaparn alstrat har.

Från denna trakt jag eger qwar ett minne,
Som ej så lätt forgår utur min håg,
En wänskapen och friden bo derinne
Och wänner lemna jag wid Saima wåg.

Men derifrån mig åter ödet förde
Till Keski-Suomis wackra hufwudskad;
I Inwäskulä jag en stund mig rörde
Men snart jag wandrade igen åstad.

Till Finlands hufwudskad nu resan gälde,
På Pääjäne gick sården friskt och gladt.
Och ångmaskinen for så att det gnälde
Och snart man uti staden S:fors satt.

På kampen tog jag sen quarter den gängen
Och der så är jag än i denna dag,
Der diktade jag och den lilla sängen,
Och der jag träffa mången broder glad.

Till D:burg wid Aewa flodens stränder
Jag reste sen, för att des prakt så se.
Men snart jag åter dock till Finland wände
Samt tog farwål af alla Ångsarne.

O! Suomiland, du tusen sjöars rike,
Dig lemnar jag ej mera gerna nu,
En uti wida werlden finnes ej din like;
Du är mitt sköna systerland, blott du.

Sång till Fösterlandet.

O! land här upp i böga nord
Mid polens kulna strand;
Sögst älskadt utaf allt på jord
Är du mitt fösterland.

Här uti granars milda skydd
Vår barndomswagga lod;
Den tid, fast längesen förskydd,
Dor städs i minnet nog.

Här och vår ungdoms sälla tid
Ofs mycken glädje gaf.
Här uti ständig ro och frid
Vi bygga till vår graf.

Sur milda sommarn herrlig står
Med fröjd och nöjen mång;
Swartbells i skog och lund man går,
Hörs tusenstämmig sång.

Rifst hösten här är kulen, mörk,
Med regn och stormars ljud;
Dock fröjda ögat alar, björk,
Som lå i guldgul skrud.

Och wintern här i drifwans land,
Som med sin hwita skrud
Omhöljer fogar, sjöar, land,
Liknande hwitklädd brud.

Sur norrskensflamman herrlig är,
Då skien prydd himlapell.
Sur julekusen stråla här
I fridsull högtidsqwäll.

O! fösterland, dig egna wil
Jag dessa enkla ord,
Min bästa kärlek hör dig till
Å denna kulna jord.

En liten tid måhända jag
Än dina sjoar ser,
En snart bortflyr vår lefnadsdag
Och kommer icke mer.

Dock fosterjord, än i din sann
Vår sista bädd wi så; —
Godt är uti den lugna hamn,
Dit inga stormar nå.

